

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoPr/1/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723212472
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8723212472.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., práv. zast.: GARANT PARTNER legal s.r.o., Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 36 856 380, proti žalovanému: E. F., C. XXX/XX, XXX XX F., G.: XX XXX XXX, práv. zast.: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Námestie sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, o určenie neplatnosti odvolania z funkcie riaditeľa, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8Cpr/2/2024-172 zo dňa 08.10.2024 v spojení s opravným uznesením č.k. 8Cpr/2/2024-186 zo dňa 12.12.2024 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením č.k. 8Cpr/2/2024-186 zo dňa 12.12.2024.

II. Priznáva žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobkyni v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že:

„I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.“

2. Opravným uznesením č.k. 8Cpr/2/2024 - 186 zo dňa 12.12.2024 súd prvej inštancie rozhodol tak:

O p r a v u j e záhlavie rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8Cpr/2/2024-172 zo dňa 8.10.2024 v časti označenia súdu tak, že označenie má správne znieť:

„Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., práv. zast.: GARANT PARTNER legal s.r.o., Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 36 856 380, proti žalovanému: E. F., C. XXX/XX, XXX XX F., G.: XX XXX XXX, práv. zast.: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Námestie sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, o určenie neplatnosti odvolania z funkcie riaditeľa, takto“.

3. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ustanovenia § 3 ods. 1, ods. 7 písm. c/ a ods. 9 Zákona č. 596/2003 Z.z., podľa § 47a ods. 1 a ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa § 5a ods. 1, ods. 6 a ods. 9 Zákona č. 211/2000 Z.z., podľa § 2 ods. 3 a 7 a podľa § 4 ods. 1 a 4 Zákona č. 597/2003 Z.z. účinného v rozhodnom období. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom konania je určenie neplatnosti odvolania z funkcie H. B. v zriaďovateľskej pôsobnosti žalovaného.

5. K námietke žalovaného o neprípustnosti žaloby súd prvej inštancie poukázal na uznesenie NS SR, sp. zn. 5Cdo/4/2020, zo dňa 27.08.2020, ktorý uviedol, že „Naliehavý právny záujem na určení neplatnosti odvolania z funkcie je daný v zásade vždy (čo v konečnom dôsledku pripustil i odvolací súd). Nie je vylúčené, že v určitých prípadoch môžu existovať špecifické okolnosti, ktoré vylúčia existenciu naliehavého právneho záujmu na takomto určení. Za situácie, keď žiadne právna norma nelimituje dobu uplatnenia takéhoto určenia, rozhodne nemôže byť takouto okolnosťou skutočnosť, že k uplatneniu určenia neplatnosti odvolania z funkcie došlo až po určitej dobe od odvolania s funkcie (ktoré je takouto žalobou spochybňované) a taktiež okolnosť, že predmetná funkcia je už obsadená.“

6. V danom prípade nebolo sporné, že žalovaný odvolal žalobkyňu z funkcie riaditeľky základnej školy ku dňu XX.XX.XXXX a to v zmysle § 3 ods. 7 písm. c) zákona č. 596/2003 Z.z.. Najvyšší súd SR v rozsudku, sp. zn. 5Cdo/253/2007, z 25.02.2019 uviedol, že „právny úkon urobený zriaďovateľom - odvolanie z funkcie riaditeľa školy pre svoju formálnu platnosť nevyžaduje uvedenie dôvodov, a je preto potrebné vykladať ho ako prejav vôle, smerujúci k zániku práva, ktoré právny predpis s takýmto prejavom spája. Potom je zrejmé, že pre jeho platnosť je postačujúca jeho určitosť a zrozumiteľnosť, ktorých naplnenie je dané uvedením konkrétnym ustanovením zákona, ktorý priamo dáva oprávnenie zriaďovateľovi odvolať z funkcie riaditeľa školy pre závažné porušovanie všeobecných záväzných právnych predpisov (§ 3 ods. 7 písm. c/ zákona č. 596/2003 Z.z.).“ Obdobný názor bol vyslovený aj v rozhodnutí NS SR, sp. zn. 2Cdo/178/2004. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že odvolanie žalobkyne je z formálneho hľadiska platným právnym úkonom, nakoľko bolo aj vopred prerokované s príslušnou radou školy. Súd prvej inštancie sa preto ďalej zaoberal len existenciou dôvodov odvolania, ktoré boli predmetom žiadosti žalovaného o vyjadrenie adresovanej rade školy, v ktorej stručne skutkovo označil dôvody odvolania a označil právne predpisy, ktoré mali byť porušené.

7. Z právneho hľadiska je potrebné v prípade žalobkyne rozoznať dve roviny vzťahov, funkčnú a pracovnoprávnú. Dôvody odvolania z hľadiska ich závažnosti môžu byť výrazne nižšie ako v prípade dôvodov pre ukončenie pracovno-právnych vzťahov okamžitým skončením pracovného pomeru, alebo výpoveďou. Okrem toho následkom odvolania z funkcie nie je strata pracovného alebo služobného pomeru. konaní. Podľa zákona nie je nevyhnutnou podmienkou odvolania z funkcie to, aby v dôsledku porušenia zákonných povinností došlo aj k vzniku škody a preto podľa názoru súdu prvej inštancie pre odvolanie z funkcie postačuje aj iba hrozba vzniku škody.

8. Súd prvej inštancie mal za to, že vykonaným dokazovaním boli preukázané aj hmotnoprávne dôvody, predpoklady odvolania, t.j. závažné porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov.

9. Žalobkyňa porušila ust. § 5a ods. 6 zákona č. 211/2000 Z.z., čo bolo preukázané správou hlavného audítora obce, ktorý vzhľadom na počet nezverejnených zmlúv skonštatoval, že šlo o systematickú chybu. Ak žalobkyňa pri niektorých zmluvách v priebehu konania poukázala na to, že tieto neboli odplatné, tzn. neobsahovali ekonomickú protihodnotu a teda nevykazovali známky hospodárenia s rozpočtovými prostriedkami, a preto nemuseli byť zverejňované, tak je potrebné uviesť, že šlo iba o zlomok (9) z celkového počtu nezverejnených zmlúv (30), či už na webovej stránke školy, resp. v CRZ. Následné zverejnenie zmlúv po lehote uvedenej v § 47a OZ nespôsobilo, že zmluvy nadobudli aj účinnosť. Naopak na zmluvy sa hľadí akoby ani neexistovali.

10. Zo strany žalobkyne taktiež došlo k nesprávnemu použitiu prostriedkov vyčlenených prevádzkovým normatívom na kapitálové výdavky, t.j. na oddrenážovanie suterénu školy, stavbu chodníka a parkoviska a i.. Minimálne v prípade parkoviska sa jednalo o investičný výdavok, keďže na jeho rekonštrukciu a rozšírenie kapacity sa žiadalo o stavené povolenie a následne bola stavba aj kolaudovaná. Navyše práce na ňom boli realizované v čase, keď ešte tieto objekty neboli vedené v účtovníctve ako majetok školy, tzn. že sa vynakladali finančné prostriedky školy na v tom čase cudzí majetok. Zo správy audítorky vyplynulo, že k nesprávnemu použitiu súm dochádzalo opakovane (roky 2020 - 2022). Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne v tom, že na daný prípad nemožno aplikovať § 7 ods. 9 zákona č. 597/2003 Z.z., nakoľko toto ustanovenie sa týka škôl v zriaďovateľskej pôsobnosti okresného úradu v sídle kraja, teda nie v zriaďovateľskej pôsobnosti obce.

11. Na záver súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ má obec niesť zodpovednosť za pochybenia a celkový výkon funkcie riaditeľa školy musí mať v osobe riaditeľa dôveru v tom, že sa jedná o osobu, ktorá chce a vie dodržiavať právne predpisy. Pokiaľ je dôvera narušená je plne v kompetencii zriaďovateľa odvolať riaditeľa z jeho funkcie, čo sa stalo aj v tomto prípade.

12. Nevykonanie dokazovanie uzneseniami obecného zastupiteľstva, ktorými boli schválené rozpočty na rok 2021 a 2022 odôvodnil súd prvej inštancie tým, že to nepovažoval za potrebné, keďže z výpovede svedka, vtedajšieho účtovníka školy vyplynulo, že počas jeho pôsobenia neboli v rámci rozpočtu vyhradené kapitálové výdavky.

13. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žalovanému ako úspešnej strane priznal náhradu trov v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Poukázala na nesprávnosť a zmätornosť v rozsudku vo výrokovej časti, kde ako konajúci súd mal byť uvedený Okresný súd Poprad napriek tomu, že vo veci konal a rozhodol a rozsudok vydal Okresný súd Prešov (toto pochybenie, chybu v písaní, opravil súd prvej inštancie opravným uznesením citovaným vyššie-poznámka odvolacieho súdu).

15. Ďalej žalobkyňa namietala, že v rámci dokazovania bolo preukázané, že zo strany žalobkyne nedošlo k porušeniu z. č. 211/2000 Z. z. v rozsahu ako uvádza hlavný kontrolór v Správe HK. Správa HK obsahovala viaceré nesprávnosti. V rámci kontroly zverejňovania podľa z. č. 211/2000 Z. z. v pôvodne stanovenom časovom období od 31.3.2022 do 31.12.2022 bolo zistené jedno pochybenie v postupe podľa z. č. 211/2000 Z. z., ktoré žalobkyňa bezodkladne napravila uzatvorením Dohody o urovaní s daným dodávateľom. Uvedené vyplýva z Vyjadrenia k návrhu Správy z vykonanej kontroly datovaného 5.5.2023.

16. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejme ako sa súd vysporiadal so skutočnosťou, že hlavný kontrolór pri výkone kontroly konal nad rámec plánu kontrolnej činnosti a nad rámec uznesenia obecného zastupiteľstva, keď svojvoľne rozšíril kontrolu zverejňovania zmlúv podľa z. č. 211/2000 Z. z. na obdobie od 1.1.2012 do súčasnosti. Na otázku žalobkyne, na základe akého právneho titulu hlavný kontrolór rozšíril kontrolu nad rámec plánu kontrolnej činnosti a uznesenia obecného zastupiteľstva a s akým účelom, hlavný kontrolór uviedol, že „pre vlastnú zaujímavosť“. Takýto výkon kontroly je v rozpore s právnymi predpismi a nemožno ho považovať za objektívny, efektívny a účelový, a to z toho dôvodu, že žalobkyňa nastúpila do funkcie riaditeľky školy až v roku 2017 a objektívna lehota premlčania bezdôvodného obohatenia je 3 roky, čo znamená, že všetky prípadne nároky uplatnené druhými zmluvnými stranami zo zmluvných záväzkov uzatvorených pred viac ako 3 rokmi od vykonania kontroly sú premlčané.

17. Podľa záveru Správy HK kontrolovaný subjekt na základe návrhu z kontroly v lehote stanovenej hlavným kontrolórom promptne odstránil zistené nedostatky a pochybenia vo zverejňovaní zmlúv. Žalobkyňa hneď potom ako zistila, že zverejňovanie, ktoré zabezpečoval ekonóm v súčinnosti so správcom webu, má nedostatky, aktívne konala a zistené nedostatky odstránila. Nie je zrejme, či uvedené konajúci súd zohľadnil pri rozhodovaní.

18. V prípade samotnej Správy HK, na ktorej sú založené skutkové závery konajúceho súdu o závažnom porušení všeobecne záväzných predpisov zo strany žalobkyne, je potrebné poukázať na jej charakter a právnu relevantnosť. Správa HK nepredstavuje rozhodnutie v správnom konaní. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov samotné prerokovanie správy o kontrole nemôže nahradiť riadne vedené správne konanie a kontrola sama o sebe nie je takým konaním. Uloženie sankcií bez riadne začatého a zákonne vedeného správneho konania nie je v súlade so zákonom.

19. V konaní bolo potvrdené, že neexistuje rozhodnutie správneho orgánu prípadne iného verejného orgánu, ktoré by potvrdilo porušenie z. č. 211/2000 Z. z. zo strany žalobkyne okrem Správy HK a tiež žiadna fyzická alebo právnická osoba nežiadala po celý čas od nástupu žalobkyne do funkcie riaditeľky základnej školy až po jej odvolanie vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu nezverejnenej zmluvy.

20. Z rozsudku nie je zrejmé na základe posúdenia akých skutkových poznatkov dospel konajúci súd k skutkovým zisteniam, že žalobkyňa závažne porušila všeobecne záväzné právne predpisy. Rozsudok v bode 12 odkazuje len na Správy HK bez posúdenia ďalších podstatných skutočností.

21. Z bodu 13. rozsudku vyplýva, že podľa konajúceho súdu zo strany žalobkyne došlo k nesprávnemu použitiu prostriedkov vyčlenených prevádzkovým normatívom na kapitálové výdavky, t. j. oddrenážovanie suterénu školy, stavbu chodníka a parkoviska a iné. Konajúci súd v tomto bode odkazuje na listy audítorky za roky 2020 – 2022 zriaďovateľovi školy, no zároveň uvádza, že sa stotožňuje s argumentáciou žalobkyne, že v tom čase platné ustanovenie § 7 ods. 9 zákona č. 597/2003 Z. z. o financovaní základných škôl, stredných škôl a školských zariadení (ďalej len „zákon č. 597/2003 Z. z.“) sa netýka základnej školy v Hranovnici, ktorá je v zriaďovateľskej pôsobnosti obce, ale týka sa škôl v zriaďovateľskej pôsobnosti okresného úradu v sídle kraja. Z takto koncipovaného odôvodnenia možno vyvodiť záver, že konajúci súd na základe predložených listov audítorky dospel ku skutkovému záveru, že žalobkyňa závažne porušila všeobecne záväzné predpisy, napriek tomu, že sa stotožnil s tým, že ustanovenie, ktoré mala podľa audítorky porušiť, sa nevzťahuje na základnú školu, v ktorej žalobkyňa vykonávala funkciu riaditeľky. Uvedené je v rozpore s princípmi formálnej logiky.

22. Zároveň žalobkyňa namietala, že nie je zrejmé z čoho vyplývajú závery konajúceho súdu uvedené v bode 10 rozsudku, že v prípade odvolania z funkcie podľa § 3 ods. 7 písm. c) zákona č. 596/2003 Z. z. môžu byť dôvody výrazne nižšej závažnosti ako v prípade pracovno-právnych vzťahov. Uvedený spor bol vyhodnotený ako individuálny pracovný spor, na základe čoho došlo k postúpeniu veci Okresným súdom Poprad Okresnému súdu Prešov. Žalobkyňa vykonávala funkciu riaditeľky na základe úspešného absolvovania výberového konania. To, že nedošlo jej odvolaním z funkcie riaditeľky k strate pracovného pomeru, neznamená, že odvolanie môže byť svojvoľné, bez konkretizácie porušenia všeobecne záväzných právnych predpisov, bez vyhodnotenia zavinenia zo strany Žalobkyne a intenzity spĺňajúcej pojem závažné porušenie právnych predpisov.

23. Žalobkyňa počas konania poukazovala okrem iného na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.5.2021 sp. zn. 19Co/30/2020: „Odvolanie z funkcie riaditeľ a školy je jednostranným právnym úkonom urobeným zriaďovateľom, ktorý je potrebné vykladať ako prejav voľe smerujúci k zániku práva, ktoré právny predpis s takýmto prejavom spája, zriaďovateľ má oprávnenie odvolať z funkcie riaditeľ a školy pre závažné porušovanie všeobecne záväzných právnych predpisov. Zriaďovateľ teda musí preukázať, ktoré všeobecne záväzné predpisy boli porušené, ako aj intenzitu ich porušenia. Aj keď pojem závažnosti vo vzťahu k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov nie je daný zákonom, je zrejmé, že ak má byť porušenie alebo neplnenie právnych povinností dôvodom k odvolaniu z funkcie, musí ísť zo strany riaditeľ a o zavinené porušenie. Je preto doľahzité, vzhľadom k tomu, že podľa ust. § 3 ods. 7 písm. c) zákona o štátnej správe v školstve nie je dôvodom k odvolaniu z funkcie kazde, ale len závažné porušenie alebo neplnenie právnych povinností vyplývajúcich z vykonávanej funkcie, aby porušenie dosahovalo intenzitu závažného porušenia všeobecne záväzných právnych predpisov.“

24. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že okrem preukázania porušenia všeobecne záväzných predpisov je potrebné preukázať aj intenzitu závažného porušenia. Uvedené v rozsudku absentuje, konajúci súd sa vôbec nezaoberal intenzitou prípadného porušenia všeobecných záväzných predpisov, zavinením žalobkyne a dôsledkami jej konania resp. nekonania.

25. Prvoinštančný súd v konaní dostatočne nepreskúmal hmotnoprávne predpoklady odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky základnej školy z dôvodu závažného porušenia všeobecne záväzných právnych predpisov a teda nemohol správne aplikovať ust. § 3 ods. 7 písm. c) zákona č. 595/2003 Z. z., čím je založený dôvod na podanie odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

26. V nadväznosti na skutočnosti uvedené vyššie podľa názoru žalobkyne možno konštatovať, že zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k vysporiadaniu sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní. V rozsudku absentuje riadne odôvodnenie a je nepreskúmateľný, čím bolo porušené právo žalobkyne na spravodlivý proces. Zároveň súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4Cdo/10/2020, z ktorého citovala a konštatovala dôvod podania odvolania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Zároveň z rozsudku vyplýva, že prvoinštančný súd vytvoril skutkový základ v konaní zo Správy

HK a z listov audítorky za roky 2020 – 2022 bez úvahy o dôkazoch predložených žalobkyňou a vzájomnej súvislosti týchto dôkazov a tvrdení vo vzťahu k Správe HK a listom audítorky za roky 2020 - 2022. Konajúci súd nesprávne vyhodnotil dôležitosť a pravdivosť vykonaných dôkazov a tiež porušil pravidlá formálnej logiky, čím je založená dôvod na odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Ustanovenie § 3 ods. 7 písm. c/ Zákona č. 595/2003 Z. z. predstavuje právnu normu s relatívne neurčitou hypotézou a preto je nevyhnutné, aby hmotnoprávne predpoklady tohto ustanovenia boli preskúmané zo strany súdu.

27. Zároveň žalobkyňa uviedla, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jej tvrdením, že jej odvolanie z funkcie bolo motivované osobným konfliktom vybraných osôb v orgánoch žalovanej voči žalobkyňi. Súd prvej inštancie nezohľadnil formu odvolania žalobkyne a skrátenú lehotu doručovania tohto odvolania žalobkyňi, ktorá v rámci pracovno -právných vzťahov nie je prijateľná. Zároveň žalobkyňa namietala, že konajúci súd nepripustil výpoveď svedka I. J. J. k situácii pred odvolaním žalobkyne a následne po nej. I. J. J. z pozície školského psychológa bola tiež účastná prác na projekte zrušenia dvojzmennej prevádzky v základnej škole, ktorý mal byť dôvodom konfliktu medzi žalobkyňou a súčasnými predstaviteľmi obce. Taktiež konajúci súd nijakým spôsobom nereagoval na zrušenie tohto projektu, napriek tomu, že boli na jeho projektovú dokumentáciu vynaložené značné finančné prostriedky. Napriek uvedenému boli v rámci konania riešené ničím nepodložené obvinenia voči osobe žalobkyne zo strany starostky a aktuálneho riaditeľa základnej školy.

28. Nakoľko z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že rozsudok je arbitrárny, založený na svojevôli sudcu, neopierajúci sa o zákon a riadne zistený skutkový stav, porušujúci právo na spravodlivý proces, tak žalobkyňa na základe vyššie uvedených skutočností žiada Krajský súd v Prešove, aby vydal nasledovný rozsudok: Zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vracia na ďalšie konanie a žalobkyňi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

29. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Konštatoval, že skutkový stav medzi sporovými stranami nie je v zásade sporný. Je výlučne právny a in concreto spočíva v tom, či:

- zistenia predmetných porušení zákona boli zistené v súlade s právnymi predpismi;
- dosahujú intenzitu potrebnú pre odvolanie z funkcie riaditeľa a
- či v prípade použitia normatívnych prevádzkových prostriedkov na kapitálové výdavky došlo, ale nedošlo k porušeniu Zákona o financovaní základných škôl, stredných škôl a školských zariadení.

30. Odvolaciu argumentáciu žalobkyne je možné konkretizovať do nasledujúcich trinástich bodov, ku ktorým poskytol podľa jeho názoru relevantnú argumentáciu.

K odvolacej námietke, že vykonaným dokazovaním malo byť preukázané, že žalobkyňa sa nedopustila porušenia Zákona o slobodnom prístupe k informáciám v rozsahu, ktorý bol dôvodom jej odvolania z funkcie. Uvedenému tvrdeniu žalovaná nerozumie. Čo sa týka nezverejnených zmlúv a ich dodatkov, v konaní bolo preukázané, že zverejnených nebol celý rad zmlúv a dodatkov s odplatným plnením. Tieto sú konkrétne jednotlivito vymenované v písomnom prehľade vo vyjadrení zo dňa 20.9.2024. Ani jedno jediné nezverejnenie žalobkyňa v konaní nezporovala. Hlavný kontrolór do svojho protokolu o výkone kontroly zahrnul aj zmluvy bez odplatného plnenia, ktorých zverejnenie nie je povinné. Žalobkyňu však z funkcie neodvolal hlavný kontrolór obce, ale zriaďovateľ na základe jeho zistení. Je vecou zriaďovateľa, ako sám vyhodnotí správu výsledku kontroly dodržiavania právnych predpisov a je výlučne v jeho kompetencii, aby sám rozhodol, či a do akej miery považuje takýto protokol za dôkaz o porušovaní právnych predpisov a či ich vyhodnotí ako dostatočný dôvod na odvolanie riaditeľa z funkcie. Žiadny právny predpis neukladá ako podmienku odvolania riaditeľa pre porušovanie právnych predpisov, aby toto jeho porušenie bolo konštatované akýmkoľvek úradným aktom, alebo dokonca rozhodnutím vydaným akýmkoľvek orgánom verejnej moci. Zriaďovateľ môže porušenie právnych predpisov konštatovať aj sám, na základe vlastnej činnosti a nepotrebuje k tomu ani osobitnú správu kontrolóra, či audítora, ako ani žiadne rozhodnutie priestupkového orgánu, orgánu činného v trestnom konaní, súdu, alebo iného orgánu verejnej moci. Ak takéto rozhodnutie alebo protokol existuje, je len osobitným dôkazom toho, že k porušeniu právneho predpisu došlo. Samé osebe však nie je podmienkou, bez ktorej nie je možné aplikovať ustanovenie § 3 ods. 7 písm. c) zákona č. 596/2003 Z. z. V civilnom súdnom konaní o určenie neplatnosti odvolania potom nemôže byť predmetom súdneho prieskumu takéto rozhodnutie, či dokonca protokol, alebo osobitné správne konanie, ktoré mu predchádzalo. Toto ani len nepatrí do právomoci civilného súdu. Prejudiciálnou otázkou konania o určenie neplatnosti odvolania je len to, či k danému porušeniu právneho predpisu skutočne došlo a ak áno, tak či je takej intenzity, že je odvolanie primeranou pracovnoprávnou sankciou. K odvolacej námietke, že hlavný kontrolór obce mal svojoľne rozšíriť výkon

kontroly nad dodržiavaním zákona aj nad pôvodne sledované kontrolné obdobie, čím malo dôjsť k nezákonnosti vykonanej kontroly žalovaný uviedol, že žalobkyňa nebola odvolaná z funkcie protokolom o vykonaní kontroly. Hlavný kontrolór obce pred súdom uviedol, že po tom čo zistil závažné porušenie zákona v prvotne kontrolovanom období rozšíril výkon kontroly aj na ďalšie obdobie. Žalobkyňa v odvolaní napísala o rozpore tohto postupu s právnymi predpismi, no opomenula konkretizovať, ktoré ustanovenia akých právnych predpisov mali byť porušené. Hlavný kontrolór pri prvotnej kontrole zistil, že zo strany vedenia školy nedochádzalo k sporadickým chybám a omylom pri zverejňovaní zmlúv, ale zistil, že k zverejňovaniu zmlúv nedochádzalo takmer vôbec, preto bola kontrola rozšírená o ďalšie sledované obdobie, pričom bolo zistené, že v období od 15.08.2017 do 31.12.2021 teda za 4 roky neboli zmluvy zverejňované vôbec. Z opatrnosti priložil žalovaný aj plán kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra obce, z ktorého jasne vyplýva možnosť vykonávania kontroly aj na základe zistení vlastnej kontrolnej činnosti. Z hľadiska dôvodnosti odvolania z funkcie riaditeľa je právne významné len to, či základná škola pod vedením žalobkyne zmluvy zverejňovala alebo nezverejňovala.

31. K odvolacej námietke, že súd nemal zohľadniť skutočnosť nezverejňovania zmlúv a že žalobkyňa odstránila nedostatky zistené v priebehu kontroly o dodržiavaní Zákona o slobodnom prístupe k informáciám žalovaný uviedol, že táto skutočnosť nebola medzi stranami ani len sporná a súdu bola známa. Odstránenie pochybení nebolo dobrou vôľou žalobkyne, ale jej povinnosťou v reakcii na výsledok kontroly.

K odvolacej námietke, že v konaní nebola preukázaná existencia rozhodnutia správneho orgánu o porušení Zákona o slobodnom prístupe k informáciám poukázal žalovaný na svoje vyjadrenie v bode 1.

32. K odvolacej námietke, že v dôsledku porušenia Zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevznikla obci ani škole žiadna materiálna škoda žalovaný uviedol, že žiadny právny prepis, osobitne ustanovenie § 3 ods. 7 písm. c) zákona č. 596/2003 Z.z. neukladá ako podmienku, aby porušením zákona musela vzniknúť škole, alebo zriaďovateľovi materiálna škoda. To, že materiálna škoda nevznikla, by mohlo byť „poľahčujúcou okolnosťou“ v prípade, ak by išlo o ojedinelé zlyhanie ľudského faktoru. S takýmto tvrdením by bolo možné súhlasiť. V danom prípade však išlo o systematické porušovanie zákona v období štyroch rokov.

33. K odvolacej námietke, že ust. § 7 ods. 9 (dnes 10) Zákona 597/2003 Z.z. sa nevzťahovalo na školy v zriaďovateľskej pôsobnosti obce, preto ho žalobkyňa nemohla svojím konaním porušiť, žalovaný uviedol, že táto časť sa týka porušovania Zákona o financovaní základných škôl, stredných škôl a školských zariadení. Ako už bolo uvedené, ani samotná správa o vykonaní auditu z hľadiska jej správnosti, či nesprávnosti nebola podmienkou rozhodnutia o odvolaní. Rozhodujúcim je, či riaditeľ školy môže, alebo nemôže použiť prostriedky zverené na mzdy a prevádzku na kapitálové výdavky, teda na stavby, prestavby a nákupy investičného majetku. Žalovaná si dala osobitne záležať na tom, aby si preverila, aký je správny postup pri investíciách do hmotného majetku a zďaleka pritom nevychádzala len zo správy auditu. V spise sa nachádza aj stanovisko ministerstva školstva, aj stanoviská uverejňované v rámci odbornej praxe, ako aj poukazy na konkrétne ustanovenia Zákona. Žiadne ustanovenie zákona tento postup neumožňuje. Prevádzkové a mzdové výdavky sú určené každoročne záväzným opatrením ministerstva školstva a každá škola ich má pridelené výlučne na financovanie nákladov taxatívne vymedzených v § 4 ods. 5 a 6 Zákona.

34. K odvolacej námietke, že zo zverejnených správ audítorky k účtovným závierkam pre roky 2021 a 2022 nevyplýva, že by v rámci auditu boli zistené významné nesprávnosti žalovaný uviedol, že nesprávnosť v použití prevádzkových a mzdových noratívov uviedla audítorka v samostatnom liste adresovanom štatutárnemu orgánu obce, ktorý je súčasťou súdneho spisu. Predmetom tohto súdneho konania nie je správnosť postupu audítora, ale existencia dôvodov na odvolanie z funkcie riaditeľa školy. Otázka teda spočíva výlučne v tom, či takéto použitie verejných prostriedkov je, alebo nie je porušením zákona.

35. K odvolacej námietke, že nebolo preukázané, že by prostriedky z prevádzkového noratívu boli použité na kapitálové výdavky, nakoľko bolo preukázané, že „chodník aj parkovisko už existovali“ žalovaný uviedol, že na vydanie oboch stavieb bolo vydané stavebné povolenie, o ktoré žiadala žalobkyňa. Navyše za kapitálové výdavky sa nepovažujú len výdavky na obstaranie nového investičného majetku, ale aj na všetky rekonštrukcie, opravy ak prostredníctvom nich dôjde k zhodnoteniu majetku v správe školy.

36. K odvolacej námiatke, že v konaní nebola preukázaná existencia rozhodnutia správneho orgánu o porušení povinnosti podľa Zákona 597/2003 Z.z. znova poukázal žalovaný na svoje vyjadrenie v bode 1.

37. K odvolacej námiatke, že súd prvej inštancie sa nezaoberal intenzitou porušenia právnych predpisov odkázal žalovaný na argumentáciu uvedenú v tomto vyjadrení. Okrajom poznamenal, že príslušný právny prepis dokonca neuvádza výraz „závažné porušovanie všeobecne záväzných právnych predpisov“, ale uvádza výraz „závažné porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov“. Teda zákon ani len nevyžaduje opakované závažné porušovanie, ale postačuje aj jednorazové závažné porušenie právneho predpisu. V danom prípade preukázateľne išlo o dlhodobé a systematické závažné porušovanie zákona, pričom v prípade Zákona o financovaní základných škôl, stredných škôl a školských zariadení žalobkyňa dokonca dodnes považuje svoj postup za správny.

38. K odvolacej námiatke, že súd sa nezaoberal dôkazmi vykonanými v prospech žalobkyne žalovaný uviedol, že povinnosť zaoberať sa tvrdeniami a dôkazmi sporovej strany neznamená povinnosť súdu tieto tvrdenia si osvojiť a z týchto dôkazov vychádzať. Paradoxnom pritom je, že žalobkyňa ani žiadne dôkazy vo svoj prospech nepredložila a skutkový stav nerozporovala. Dôkazným bremenom žalobkyne bolo preukázať, že k predmetným porušeniam právnych predpisov z jej strany nedošlo. Toto však žalobkyňa ani len netvrdí. Uvádza len, že porušenia Zákona o slobodnom prístupe k informáciám po kontrole napravila a čo sa týka Zákona o financovaní základných škôl, stredných škôl a školských zariadení, tam potvrdzuje, že zverenú prostriedky na tento účel skutočne použila, pričom bez ďalšieho tvrdí, že „na to mala právo“. Aké dôkazy v prospech žalobkyne mal potom súd vlastne hodnotiť?

39. K odvolacej námiatke, že súd sa nezaoberal „skrátenu lehotou doručovania, ktorá nie je v rámci pracovno-právnych vzťahov prijateľná žalovaný uviedol, že táto argumentácia vôbec nebola predmetom prvoinštančného konania. Okrem toho žalobkyňa opätovne poukazuje na abstraktné porušovanie pracovného práva, ktoré nijakým spôsobom nekonkretizuje, tak ide o novotu v odvolacom konaní a navyše o nepreskúmateľnú odvolaciu námiatku.

40. K odvolacej námiatke, že súd nepripustil výpoveď svedka I. J. J. žalovaný uviedol, že účelom výsluchu tohto svedka malo byť preukázanie tvrdenia žalobkyne, že obec neschválila projekt rozšírenia školy financovaný z verejných prostriedkov, za ktorým stála žalobkyňa počas výkonu svojej funkcie riaditeľky školy. Túto okolnosť, že obecné zastupiteľstvo daný projekt neschválilo, žalovaná ani nijako nerozporuje. Toto však preukázateľne nebolo a ani nemohlo byť dôvodom odvolania žalobkyne z funkcie. Aký by výpoveď tohto svedka mohla mať vplyv na rozhodnutie súdu o platnosti odvolania, alebo z akého dôvodu by sa s touto okolnosťou mal súd v odôvodnení vyporiadať, žalobkyňa nevedela súdu uviesť a neuvádza to ani v odvolaní. Súd preto v súlade so zásadou hospodárnosti konania tento dôkaz nevykonával.

Preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

41. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že v rámci odvolania netvrdí, že nedošlo k porušeniu Zákona o slobode informácií. Žalobkyňa tvrdí, že nedošlo k porušeniu Zákona o slobode informácií v rozsahu uvádzanom žalovanou ako dôvod odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky základnej školy a v intenzite, ktorú predpokladá § 3 ods. 7 zákona č. 596/2003 Z. z.. Tvrdenie žalovanej, že ani jedno nezverejnenie uvedené v písomnom prehľade vo vyjadrení zo dňa 20.9.2024 žalobkyňa nerozporovala, nie je pravdivé, priamo na súdnom pojednávaní žalobkyňa realizovala výpočet zmlúv, ktoré boli uvedené v správe hlavného kontrolóra a nespádali pod režim Zákona o slobode informácií. Žalobkyňa nerozporuje tvrdenie žalovanej, že na odvolanie podľa § 3 ods. 7 zákona č. 596/2003 Z. z. nie je v zmysle zákona potrebný osobitný úradný akt resp. rozhodnutie orgánu verejnej moci, avšak na platné odvolanie z funkcie riaditeľa je potrebné splniť hmotnoprávne predpoklady odvolania. Ak žalovaná v rámci argumentácie o závažnom porušení všeobecne záväzných právnych predpisov odkazuje na správu kontrolóra, je v kompetencii súdu skúmať, či takáto správa reálne nesie pravdivú informáciu o takomto porušení. V konaní bolo preukázané, že správa hlavného kontrolóra obce obsahovala viaceré nezrovnalosti.

Nie je zrejmé z čoho žalovaná vychádzala pri tvrdení, že prvoinštančný súd neignoroval bezodkladné odstránenie pochybení zo strany žalobkyne, ktoré boli zistené v rámci kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra, ale ich považoval za nedostatočné konanie v porovnaní s mierou porušenia. Takého

hodnotenie súdu nevyplýva z odôvodnenia rozsudku. Dodatočné odôvodňovanie rozsudku protistranou, nie je spôsobilé nahradiť povinnosť prvoinštančného súdu jasne a výstižne vysvetliť ako posúdil právne argumenty strán v rámci konania. Práve naopak, rýchle konanie žalobkyne preukazuje, že hneď ako zistila systémovú chybu pri zverejňovaní zmlúv, aktívne konala a zabezpečila zverejnenie nezverejnených zmlúv. To, že nezverejnenie niektorých zmlúv v súlade so Zákomom o slobode informácií nebolo realizované úmyselne s cieľom nesprístupniť verejnosti informácie, ale bolo spôsobené neúmyselne - systémovou chybou, preukazuje aj skutočnosť, že na webovom sídle školy boli dostupné všetky faktúry, ktoré boli vystavené na základe týchto zmlúv a niesli informáciu o nakladaní s verejnými prostriedkami zo strany školy. Ani s týmto argumentom sa prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal.

V rámci vyjadrenia žalovanej je uvedené, že menovanie do vedúcej funkcie znamená predovšetkým dôveru zriaďovateľa v to, že menovaná osoba bude dodržiavať zákon „sama od seba“, že ju nebude potrebné opakovane kontrolovať a k dodržiavaniu právnych predpisov donucovať. Nie je zrejme ako uvedené súvisí s daným sporom, lebo v prípade žalobkyne pred odvolaním došlo k jednej kontrole zo strany žalovanej vykonávanej hlavným kontrolárom obce, na základe ktorej žalobkyňa aktívne konala a odstránila nedostatky. V konaní nebolo preukázaná, že žalovaná donucovala žalobkyňu počas výkonu jej funkcie k dodržiavaniu právnych predpisov.

Ust. § 3 ods. 7 zákona č. 596/2003 Z. z. exaktne nevyžaduje, aby na uplatnenie postupu podľa tohto ustanovenia vznikla zriaďovateľovi škoda, to žalobkyňa nerozporuje. V tomto prípade však nie je potrebné používať príklady z nesúvisiacej oblasti hygieny potravín ako je uvedené vo vyjadrení žalovanej je potrebné prihliadať na súdnu prax týkajúcu sa práve odvolania z funkcie riaditeľa, na ktorú žalobkyňa v rámci konania niekoľkokrát poukazovala a v zmysle ktorej je v rámci súdneho prieskumu pri určení platnosti odvolania potrebné, aby súd prihliadal aj k osobe riaditeľa, jeho doterajšiemu postoju k plneniu právnych povinností, k dobe a situácii, v ktorej došlo k porušeniu alebo neplneniu právnych povinností, k miere zavinenia, spôsobu a intenzite porušenia konkrétnych povinností, k tomu, či dôsledkom porušenia právnych povinností pre zamestnávateľa riaditeľ svojím konaním spôsobil škodu a pod.. Súdny prieskum v takomto rozsahu nebol zo strany prvoinštančného súdu vykonaný. Zo žiadosti o predloženie vyjadrenia zo 14.7.2023 ako aj z nasledovných vyjadrení žalovanej vyplýva, že odvolanie žalobkyne založila na porušení § 7 ods. 9 z. č. 597/2003 Z. z. (aktuálne ods. 10). Žalovaná nemohla úspešne preukázať porušenie tohto ustanovenia, nakoľko sa týkalo škôl a školských zariadení v zriaďovateľskej pôsobnosti regionálneho úradu. Napriek tomu, že sa prvoinštančný súd v rozsudku stotožnil s argumentáciou žalobkyne v tom, že na daný prípad nemožno aplikovať § 7 ods. 9 zákona č. 597/2003 Z. z., považoval hmotnoprávny predpoklad odvolania zo strany žalovanej za splnený.

Za účelové možno považovať tvrdenie žalovanej, ktorá vo vyjadrení žalovanej bagatelizuje závery správy o vykonaní auditu a celkový postup audítorky, napriek tomu, že žiadosť o predloženie vyjadrenia zo 14.7.2023 adresovanú rade školy, odvolanie z funkcie žalobkyne a argumentáciu v konaní založila práve na týchto dokumentoch, až do času kým nebola konfrontovaná s tým, že ide o nesúvisiacu právnu úpravu. Dôvod konania žalovanej je zrejmy, odvolanie z funkcie argumentačne založené na správach audítorky a porušení ust. § 7 ods. 9 zákona č. 597/2003 Z. z. (aktuálne ods. 10), nespĺňa hmotnoprávne predpoklady, preto žalovaná mení dôvody odvolania v rámci konania.

Vyjadrenie žalovanej odkazuje na stanovisko ministerstva školstva a stanoviská uverejňované v rámci odbornej praxe. Takéto dôkazy neboli predložené v rámci písomných vyjadrení žalovanej. Predpokladá, že ide o dokumenty predložené na poslednom pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Tieto dokumenty žalovaná zabezpečila až po odvolaní žalobkyne z funkcie riaditeľky školy, a teda nemohli byť podkladom pre toto rozhodnutie, preto sú pre posúdenie celej veci bezpredmetné.

V konaní nebolo upresnené, čo možno považovať za kapitálový výdavok a čo nie. Nie je zrejme, ani postup súdu, na základe ktorého vyhodnotil príkladmo vymenované výdavky v rozsudku za kapitálové. Žalobkyňa opakovane uviedla, že akékoľvek práce realizované na budove základnej školy boli prerokované s finančnou komisiou obce a rozpočet bol schvaľovaný obecným zastupiteľstvom.

Ak žalobkyňa vážne porušila všeobecné právne predpisy v oblasti rozpočtu, uvedené musel nezávislý audit zistiť. Ak išlo o takú intenzitu porušenia ako tvrdí žalovaná, podľa predpisov upravujúcich výkon auditorskej činnosti táto skutočnosť mala byť uvedená pri auditovanej účtovnej závierke.

Hodnotenie dôkazov predložených žalobkyňou a čo bolo dôkazným bremenom žalobkyne neprislúcha žalovanej. Žalobkyňa legitímne očakávala, že k hodnoteniu dôkazov ňou predložených v konaní pristúpi prvoinštančný súd. Nakoľko sa prvoinštančný súd dostatočne nevysporiadal s argumentami a dôkazmi predloženými v konaní, žalobkyňa podala odvolanie.

Žalobkyňa v žalobe opisovala spôsob doručenia odvolania, z toho dôvodu nemôže ísť o novotu v konaní ako je uvedené vo vyjadrení žalovanej. Taktiež v danom prípade nejde o abstraktné porušovanie

pracovného práva ako uvádza žalovaná, ale o porušenie § 38 ods. 2 Zákonníka práce. Konanie žalovanej, kedy napriek nesúhlasu školskej rady a bez skúmania hmotnoprávných predpokladov bezodkladne odvolala žalobkyňu z funkcie riaditeľky školy, ignorujúc ustanovenia Zákonníka práce o doručovaní, svedčí o intenzívnom záujme žalovanej na čo najrýchlejšom odvolaní žalobkyne. Uvedené v spojení s výkonom kontroly zo strany hlavného kontrolóra siahajúcej do roku 2017, je spôsobilé založiť predpoklad, že odvolanie žalobkyne bolo motivované aj iným konaním, resp. osobným konfliktom vybraných osôb v orgánoch žalovanej voči žalobkyňi. Na ozrejenie týchto skutočností považovala žalobkyňa za nevyhnutné vypočuť svedkyňu I. J. J..

Na záver uviedla, že z vyjadrenia žalovanej nevyplýva žiadna argumentácia, ktorá by rozporovala tvrdenie žalobkyne, že rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Cpr/2/2024 zo dňa 8.10.2024 je arbitrárny, založený na svojvôli sudcu a porušujúci právo na spravodlivý proces. Žalobkyňa zotráva na petíte uvedenom v odvolaní.

42. K vyjadreniu žalobkyne sa znova vyjadril žalovaný. Uvedol k intenzite porušenia povinností podľa Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, že odvolanie riaditeľa z funkcie je dôvodné vtedy, ak riaditeľ osobne, alebo v dôsledku činnosti, prípadne nečinnosti jemu podriadených osôb závažne poruší všeobecný právny predpis. Toto konanie, resp. nečinnosť môže byť spôsobené úmyselne, alebo aj z neobstaranosti a to v miere, ktorú nie je možné označiť na bežnú nepozornosť, či ospravedlniteľný omyl. Konkrétnym právnym predpisom sú v danom prípade tieto ustanovenia:

§ 3 ods. 7 písm. c) zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve; § 5a ods. 6 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám účinnom do 30.03.2022; a § 5a ods. 9 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám účinnom do 30.03.2022.

Zákon nijako nešpecifikuje hranicu medzi menej závažným a závažným porušením právneho predpisu. Zákon tiež nevyžaduje, aby takéto konanie, či nečinnosť boli zároveň priestupkom, trestným činom, alebo iným deliktom, alebo aby v súvislosti s ním muselo dôjsť k vzniku materiálnej škody. Súd preto hodnotí skutkový stav vždy ad hoc, teda s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu.

Žalovaný nerozporuje, že kontrolný orgán do zoznamu nezverejnených zmlúv zahrnul aj zmluvy bez ekonomického plnenia, ktoré nie je potrebné zverejňovať. Z tohto dôvodu však k odvolaniu žalobkyne nedošlo. Aj po odpočítaní zmlúv bez ekonomického protiplnenia, je nesporné, že žalobkyňa nezverejnila viac ako 30 zmlúv s ekonomickým plnením, teda zmlúv, ktorých zverejnenie bolo bez pochybností povinné. Z výsledku kontroly je možné vyvodiť, že v rozhodnom období 2017 – 2021 sa zmluvy nezverejňovali takmer vôbec. Samotná žalobkyňa vo svojom poslednom vyjadrení výslovne potvrdzuje, že išlo o systémovú a nie ojedinelú chybu (str. 2 posledný odsek jej vyjadrenia).

Intenzitu porušenia právneho predpisu okrem počtu porušení zvýrazňujú aj ďalšie dve právne skutočnosti. Podľa § 21a ods. 1 z.č. 211/2000 Z.z. je porušenie povinností uložených týmto zákonom priestupkom. A navyše podľa § 47a ods. 4 OZ nezverejnenie zmluvy spôsobuje je neplatnosť ex tunc. Ide teda aj o verejnoprávny aj súkromnoprávny delikt.

K tomuto tiež opakovane žalovaný uviedol, že žalobkyňu neodvolal ani kontrolór, ani audítor. Konanie o odvolaní riaditeľa nie je nijako viazané na konanie o výkone kontroly, alebo auditu.

Zriaďovateľ je oprávnený urobiť si úsudok o porušovaní právnych predpisov aj sám, pričom môže (ale aj nemusí) vychádzať zo skutočností zistených inými orgánmi, súdmi, orgánmi činnými v trestnom konaní a pod.

Žalobkyňa sa preto mýli v tom, že súd mal v tomto konaní skúmať, či závery kontroly, či auditu boli pravdivé, alebo nie, alebo dokonca skúmať konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo. Predmetom tohto konania je výlučne to, či sa žalobkyňa predmetného porušenia právnych predpisov dopustila, alebo nedopustila. To nepopiera ani samotná žalobkyňa a jediné, čo na svoju obranu uvádza je to, že „niektoré z nezverejnených zmlúv nebola povinná zverejniť“, no ani raz súdu nevysvetlila, prečo nezverejňovala ani tie, pri ktorých táto povinnosť objektívne existovala.

K odstráneniu následkov porušenia povinností podľa Zákona o slobodnom prístupe k informáciám žalovaný uviedol, že to, že žalobkyňa odstránila „systémovú chybu“ hneď ako ju zistila, je príkladom situácie, kedy sa z povinnosti robí cnosť. Čo iné mala žalobkyňa urobiť potom, ako bolo zistené masívne nezverejňovanie zmlúv? Pokračovať v ďalšej nečinnosti? Upustenie od protiprávneho stavu bolo povinnosťou žalobkyne a samo osobe nie je ničím mimoriadnym, čo by mal súd v konaní zohľadniť. Navyše žalobkyňa značne zavádzala, nakoľko ona sama žiadnu „systémovú chybu nezistila“. Zistil ju kontrolór pri výkone kontroly a žalobkyňa ju začala odstraňovať až vtedy, keď jej bola písomne oznámená. Ak by žalobkyňa pochybenie zistila vlastnou činnosťou a následne ho odstránila, bolo by možné posúdiť to ako „poľahčujúcu okolnosť“. K ničomu takému však nedošlo a konanie žalobkyne

je možné kvalifikovať ako „porušovanie práva, kým na to niekto nepríde“. Takýto prístup jej skôr „príťažujúcou okolnosťou“ a celkom isto nesmie požívať súdnu ochranu.

K posudzovaniu postoja k plneniu právnych povinností žalovaný uviedol, že aj keby pracovný a manažérsky profil riaditeľky bol bezchybný, nič zriaďovateľovi nebránilo odvolať ju na základe tak masívneho porušovania zákona, k akému došlo. Nad rámec uvedeného však žalovaný uviedol, že žalobkyňa sa okrem toho dopustila aj ďalšieho porušenia právnych predpisov (neoprávnené použitie prevádzkových prostriedkov) a dokonca bola (a stále je) podozrivá aj z neoprávneného vyplácania odmien, ktorý skutok je toho času predmetom vyšetrovania.

Ešte aj počas tohto konania svedok K. potvrdil, že žalobkyňa si dala vyplatiť odmeny na jeho meno a tieto jej musel v hotovosti vybrať a odovzdať. Pre tieto okolnosti nebola žalobkyňa odvolaná, nakoľko sú predmetom trestného stíhania, ktoré v tom čase, ani doposiaľ nie je skočené. No v tomto kontexte je zrejmé, že žalovaný nemal pri posudzovaní „príkladného postoja žalobkyne k plneniu iných právnych povinností“ z čoho vychádzať. A z čoho vychádzať nemal ani súd, nakoľko žalobkyňa ani žiadne dôkazy v tomto smere nenavrhol a všetko ostalo v rovine tvrdení.

K použitiu normatívnych prevádzkových a mzdových prostriedkov na kapitálové výdavky žalovaný uviedol, že v tomto smere neobsahuje vyjadrenie žalobkyne nič nové. Žalovaná zotrvala na doterajších tvrdeniach. Normatívne prevádzkové a mzdové výdavky sú v zákone jasne definované. Rovnako jasne sú definované kapitálové výdavky.

Bez ohľadu na to, či je o poskytnutie kapitálových výdavkov potrebné žiadať orgán samosprávy, alebo orgán štátnej správy (podľa typu školy), je nepochybné, že normatívne prevádzkové a mzdové výdavky pridelené zo štátneho rozpočtu nie je možné použiť na kapitálové výdavky. A týmito sú okrem iného predovšetkým náklady na zhotovenie nových stavieb a náklady na rekonštrukcie stavieb.

Normatívne prevádzkové a mzdové výdavky je možné použiť len na mzdy, platy, prevádzku budov a realizáciu vzdelávacieho procesu. Štatutárny orgán školy nie je oprávnený svojvoľne rozhodovať o výstavbe a financovaní nových stavieb (vrátane prestavieb) bez pridelenia osobitných prostriedkov na to určených.

K doručovaniu odvolania žalovaný uviedol, že tvrdeniam žalobkyne vo vyjadrení nie je možné porozumieť. Žalovanej nie je známa žiadna námietka týkajúca sa doručenia odvolania z funkcie vznesená či už v žalobe, alebo v priebehu konania. Ani v odvolacom konaní nie je zrejmé, čo presne žalobkyňa v tomto smere napáda.

K arbitrárnosti rozsudku žalovaný uviedol, že žalobkyňa namieta arbitrárnosť rozsudku, no v skutočnosti vytýka súdu, že si neosvojil jej žalobné tvrdenia. (Spočívajúce prevažne v tom, že žalobkyňa sa mala dopustiť zanedbateľného porušenia právnych predpisov.) Súd na rozdiel od toho dospel k názoru, že z jej strany išlo o porušovanie právnych predpisov takej intenzity a rozsahu, že odôvodňovalo jej odvolanie z funkcie riaditeľky školy. Neúspech jednej strany v spore je prirodzeným a nevyhnutným výsledkom súdneho konania a sám osebe nie je dôvodom arbitrárnosti rozhodnutia.

Na základe vyššie uvedeného žalovaná navrhovala, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

43. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 15.05.2025 a zistil, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

44. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

45. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nevykonaním navrhovaných dôkazov, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

46. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

47. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi má odvolací súd za to, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonitosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

48. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súdy hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonitosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

49. K námietke nevykonania navrhnutých dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ sa odvolateľ nestotožňuje s vyhodnotením ním uvádzaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že to, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, a z ktorého potom

vychádza a ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať súladne s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia samotného civilného procesu. Predmetná odvolacia námietka je nedôvodná, keďže súd prvej inštancie rozhodoval na základe dôkazmi overeného skutkového stavu.

50. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že dňa 07.08.1996 žalobkyňa uzavrela s E. L. M. pracovnú zmluvu, podľa obsahu ktorej žalobkyňa nastúpila do práce dňa XX.XX.XXXX na pozíciu učiteľka na N. B. F.. Na základe Dohody o zmene dojednaných pracovných podmienok zo dňa 21.08.2002 vykonávala funkciu zástupkyne H. N. B.. Z menovacieho dekrétu zo dňa 13.06.2017 súd zistil, že žalobkyňa bola žalovaným vymenovaná do funkcie H. N. B. na funkčné obdobie od 01.07.2017 do 30.06.2022. Následne bola žalobkyňa menovacím dekrétom zo dňa 28.06.2022 opätovne vymenovaná do funkcie H. N. B., a to na funkčné obdobie od 01.07.2022 do 30.06.2027. V Správe vykonanej kontroly (XXXX/XX-XX/XXX) N. O. XX.XX.XXXX hlavný kontrolór E. F., P. P. M., konštatoval vážne zlyhanie pri dodržiavaní ustanovení Občianskeho zákonníka a Zákona o slobode informácií. V sledovanom období základná škola uzatvorila 5 zmlúv, z ktorých 4 neboli v zákonom stanovenej lehote zverejnené v Centrálnom registri zmlúv. Okrem toho 32 zmlúv nebolo zverejnených na webovom sídle školy. Zistený nedostatok bol následne odstránený. Žalobkyňa prebrala zodpovednosť za pochybenia pri zverejňovaní zmlúv od 01.07.2017, kedy bola menovaná do funkcie H.. Faktúrou zo dňa 07.04.2020, vystavenou spoločnosťou D. C.. M. na sumu 20.000,- eur bola vyúčtovaná záloha na stavebné práce „M. M. N. B. D. F. - G. Q.“. R. S. X/XXXX zo dňa 15.05.2020, vystavenou spoločnosťou D. C.. M. na sumu 29.531,41 eur boli vyúčtované stavebné práce „M. M. N. B. D. F. - G. Q.“. Dňa 19.06.2020 bola vystavená faktúra č. XX/XXXX spoločnosťou D. C.. M. na sumu 11.233,36 eur za stavebné práce „K. M. N. B. D. F. - G.. Q.“. Z listu audítorky, G. O. O., po vykonaní auditu za rok 2020 súd zistil, že normatívne financovanie bolo ministerstvom školstva rozdelené v pomere 88,53 % na osobné náklady a 11,47 % na prevádzkové náklady. Normatívne financovanie však v škole nebolo dodržané. Na mzdy malo byť použitých o 9.610 eur viac ako v skutočnosti. Rozpočet školy bol schválený len na bežné výdavky a teda rekonštrukcia ani nová investícia v celkovej sume 99.359,73 eur nebola schválená ani ministerstvom ani obecným zastupiteľstvom. V liste základnej škole označenom ako „Výsledky z auditu za rok 2021“ žalovaný oboznámil rozpočtovú organizáciu s výsledkami auditu, t.j. nesprávnym vynaložením prostriedkov z normatívu určeného na bežné výdavky (41.492,15 eur) na kapitálové výdavky a že pre rok 2021 škola nedodržala pomer mzdového a prevádzkového normatívu, pričom na osobné náklady vynaložila viac ako pripúšťa normatív a to 125.000 eur. T., G. O. O., v liste zo dňa 03.07.2023 adresovanom starostke E. F. o výsledku auditu účtovnej závierky a konsolidovanej účtovnej závierky za rok 2022 okrem iného uviedla, že škola opätovne vynaložila prostriedky z normatívu určeného na bežné výdavky (40.794,74 eur) na obstaranie dlhodobého majetku, t.j. na kapitálové výdavky (oddrenážovanie suterénu školy, rekonštrukcia interiéru šatňových priestorov, šatníkové skrinky). Škola je povinná podľa § 7 ods. 9 zákona č. 597/2003 Z.z. podať žiadosť o vyčlenenie prostriedkov na kapitálové výdavky na regionálny úrad školskej správy. Ministerstvo školstva na základe tejto žiadosti zverejňuje zoznam škôl a zriaďovateľov, ktorým boli pridelené finančné prostriedky na nákup hmotného investičného majetku, výstavbu, prístavbu modernizáciu a rekonštrukciu školských objektov. Bez takéhoto súhlasu má škola k dispozícii finančné prostriedky len na bežné normatívne výdavky. Na nepovolené investičné výdavky upozornila už aj v roku 2021, kedy to bolo 41.492,15 eur, rovnako v roku 2020 (99.359,- eur). Žalovaný v liste predsedovi rady základnej školy zo dňa 14.07.2023 požiadal o predloženie vyjadrenia k odvolaniu riaditeľky základnej školy, nakoľko zriaďovateľ zistil, že základná škola vynaložila prostriedky z normatívu určeného na bežné výdavky na obstaranie dlhodobého majetku, a teda na kapitálové výdavky. Nepovolené investičné výdavky boli aj v roku 2020 a 2021. Okrem toho kontrolou audítora bolo zistené, že vo viac ako 50 prípadoch došlo k porušeniu § 47a ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 5a ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.. Rada školy pri základnej škole dňa 04.08.2023 prijala na svojom mimoriadnom rokovaní uznesenie,

ktorým vyjadrila nesúhlas k návrhu žalovaného na odvolanie riaditeľky základnej školy. Žalovaný s účinnosťou od 10.08.2023 odvolal žalobkyňu z funkcie riaditeľky základnej školy v zmysle § 3 ods. 7 písm. c) zákona č. 596/2003 Z.z..

51. Z výsluchu starostky obce vyplynulo, že rade školy nechala prerokovať dve porušenia zákona zo strany žalobkyne, nakoľko iba tie mala potvrdené zo strany audítorky a hlavného kontrolóra. Táto vyslovila názor, že ani následné zverejnenie zmluvy nespôsobuje jej platnosť. Z výsluchu svedka I. R. bolo zistené, že ako účtovník pracoval na škole od septembra 2018 do mája 2023. Nebol upozornený na to, že je potrebné zverejňovať zmluvy, no vedel o tom, že je potrebné zverejňovať faktúry. Zverejňovanie vykonával správca webu, ktorým bol syn žalobkyne. Z výsluchu svedka P. P. M. hlavného kontrolóra žalovaného vyplynulo, že v prípade zverejňovania zmlúv došlo k systémovému zlyhaniu. Mnohé zmluvy nielenže neboli zverejnené, ale neboli ani podpísané. Z výsluchu svedka G. P. C. poslanca obecného zastupiteľstva a člena Rady školy vyplynulo, že v januári 2023 bol kontaktovaný ekonómkou obce, ktorá ho upozornila na audítorskú správu, s ktorou sa aj oboznámil. Následne na zasadnutí Rady školy upozornil žalobkyňu, že prostriedky normatívu používa na cudzí majetok t.j. na majetok obce, nakoľko budova školy a ďalšie stavby boli majetkom obce a teda, že z jej strany došlo k porušeniu zákona na to mala žalobkyňa uviesť, že si je toho vedomá. Dodal, že kapitálové výdavky sa hradia z obecného rozpočtu a taktiež aj z príspevkov štátu vo forme dotácií či subvencií. Nemal vedomosť o tom, že by z rozpočtu obce boli poskytnuté prostriedky na kapitálové výdavky školy.

52. Podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 596/2003 Z.z., Riaditeľa vymenúva na dobu funkčného obdobia a odvoláva zriaďovateľ školy alebo zriaďovateľ školského zariadenia (ďalej len „zriaďovateľ“).

53. Podľa ust. § 3 ods. 7 písm. c) zákona č. 596/2003 Z.z., Zriaďovateľ odvolá riaditeľa za závažné porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov.

54. Podľa ust. § 3 ods. 9 zákona č. 596/2003 Z.z. Ak zriaďovateľ odvoláva riaditeľa podľa odseku 7 písm. b) a c) a odseku 8 písm. b) a c), vyžaduje sa vyjadrenie príslušnej rady školy. Ak príslušná rada školy nepredloží vyjadrenie zriaďovateľovi do 15 dní od doručenia žiadosti o vyjadrenie, zriaďovateľ môže riaditeľa odvolať aj bez vyjadrenia príslušnej rady školy.

55. Podľa ust. § 47a ods. 1 Občianskeho zákonníka, Ak zákon ustanovuje povinné zverejnenie zmluvy, zmluva je účinná dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia.

56. Podľa ust. § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka, Ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo.

57. Podľa ust. § 5a ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., Povinne zverejňovaná zmluva je písomná zmluva, ktorú uzaviera povinná osoba a ktorá obsahuje informáciu, ktorá sa získala za finančné prostriedky, s ktorými hospodária právnické osoby verejnej správy (7aa) vrátane neštátnych účelových fondov, alebo sa týka používania týchto finančných prostriedkov, nakladania s majetkom štátu, majetkom obce, majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom právnických osôb zriadených zákonom alebo na základe zákona alebo nakladania s finančnými prostriedkami Európskej únie.

58. Podľa ust. § 5a ods. 6 zákona č. 211/2000 Z.z., Povinne zverejňovaná zmluva, ktorej účastníkom je povinná osoba, sa zverejňuje v registri; to neplatí, ak ide o U. V. C..

59. Podľa ust. § 5a ods. 6 zákona č. 211/2000 Z.z. účinného do 30.03.2022, Povinne zverejňovaná zmluva, ktorej účastníkom je povinná osoba, sa zverejňuje v registri; to neplatí, ak ide o Národnú banku Slovenska a povinné osoby, ktorými sú obce, vyššie územné celky, povinné osoby, ktoré sú ich rozpočtovou organizáciou alebo príspevkovou organizáciou, a povinné osoby, v ktorých majú viac ako 50 % účasť.

60. Podľa ust. § 5a ods. 9 zákona č. 211/2000 Z.z., Povinne zverejňovaná zmluva, ktorá sa nezverejňuje v registri, sa zverejňuje na webovom sídle povinnej osoby, ktorá zmluvu uzatvára, a to bezodkladne po uzavretí zmluvy alebo po doručení súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu.

Ak táto osoba nemá webové sídlo, zmluva sa zverejňuje na webovom sídle jej zriaďovateľa alebo bezodplatne v Obchodnom vestníku.

61. Podľa ust. § 2 ods. 3 zákona č. 597/2003 Z.z. účinného v rozhodnom období, Školy, verejné materské školy a verejné školské zariadenia použijú finančné prostriedky pridelené zo štátneho rozpočtu podľa § 4 a 5 na financovanie nákladov na mzdy a platy vrátane poistného na povinné verejné zdravotné poistenie, poistného na sociálne poistenie, príspevku na starobné dôchodkové sporenie, príspevku na doplnkové dôchodkové sporenie, prevádzky, modernizácie učebných pomôcok, špeciálnych učebných pomôcok a kompenzačných pomôcok a na riešenie havarijných situácií.

62. Podľa ust. § 2 ods. 7 zákona č. 597/2003 Z.z. účinného v rozhodnom období, Zriaďovateľ školy je povinný zabezpečiť v školách, v ktorých sa vzdelávanie považuje za sústavnú prípravu na povolanie, 1) použitie finančných prostriedkov pridelených zo štátneho rozpočtu podľa § 4 ods. 5 pre školy, v ktorých sa vzdelávanie považuje za sústavnú prípravu na povolanie, 1) na financovanie nákladov na mzdy a platy vrátane poistného na povinné verejné zdravotné poistenie, poistného na sociálne poistenie, príspevku na starobné dôchodkové sporenie, príspevku na doplnkové dôchodkové sporenie. Tieto finančné prostriedky môže škola vo výnimočných prípadoch použiť na financovanie nákladov na prevádzku, modernizáciu učebných pomôcok, špeciálnych učebných pomôcok a kompenzačných pomôcok a na riešenie havarijných situácií len so súhlasom zriaďovateľa školy na návrh riaditeľa školy.

63. Podľa ust. § 4 ods. 1 a 4 zákona č. 597/2003 Z.z. účinného v rozhodnom období, Rozpis finančných prostriedkov z kapitoly ministerstva a z kapitoly ministerstva vnútra zriaďovateľom verejných škôl na kalendárny rok vychádza z normatívne určených objemov finančných prostriedkov pre jednotlivé školy v pôsobnosti zriaďovateľa (ďalej len „normatívny príspevok pre školu na kalendárny rok“). Normatív je súčtom mzdového normatívu a prevádzkového normatívu.

64. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade existoval naliehavý právny záujem na určení neplatnosti odvolania z funkcie žalobkyne tak ako to opísal v bode 8 odôvodnenia svojho rozsudku. Zároveň i s tvrdením súdu prvej inštancie, že nebolo sporné, že žalovaný odvolal žalobkyňu z funkcie riaditeľky základnej školy ku dňu 10.08.2023, a to v zmysle § 3 ods. 7 písm. c) zákona č. 596/2003 Z.z.. Podľa názoru odvolacieho súdu správne poukázal v bode 9 odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/253/2007 zo dňa 25.02.2019, z ktorého vyplýva, že pre svoju formálnu platnosť nevyžaduje právny úkon urobený zriaďovateľom teda odvolanie z funkcie, uvedenie dôvodov a je preto potrebné vykladať ho ako prejav vôle smerujúci k zániku práva, ktoré právny predpis s takýmto prejavom spája. Pre jeho platnosť je postačujúca jeho určitosť a zrozumiteľnosť, ktorých naplnenie je dané uvedením konkrétnych ustanovení zákona, ktorý priamo dáva oprávnenie zriaďovateľovi odvolať z funkcie riaditeľa školy pre závažné porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov. I odvolací súd má za to, že odvolanie žalobkyne je z formálneho hľadiska platným právnym úkonom, nakoľko bolo aj vopred prerokované s príslušnou radou školy. Správne sa súd prvej inštancie preto zaoberal len existenciou dôvodov odvolania, ktoré boli predmetom žiadosti žalovaného o vyjadrenie adresované Rade školy. Tu stručne skutkovo označil dôvody odvolania a označil právne predpisy, ktoré mali byť porušené.

65. Správny je i názor súdu prvej inštancie, ktorý rozporovala žalobkyňa vo svojom odvolaní, že odvolanie z funkcie riaditeľa je z hľadiska závažnosti výrazne nižšie ako v prípade dôvodov pre ukončenie pracovnoprávných vzťahov okamžitým skončením pracovného pomeru alebo výpoveďou, pretože následkom odvolania z funkcie nie je strata pracovného alebo služobného pomeru. Zároveň správne súd prvej inštancie v bode 10 odôvodnenia konštatoval, že podľa zákona nie je nevyhnutnou podmienkou odvolania z funkcie to, aby v dôsledku porušenia zákonných predpisov došlo aj k vzniku škody.

66. Zároveň odvolací súd súhlasí i s názorom súdu prvej inštancie, že výsledkami vykonaného dokazovania boli preukázané hmotnoprávne dôvody odvolania t.j. závažné porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov. I podľa názoru odvolacieho súdu došlo k porušeniu ustanovenia § 5a ods. 6 zákona č. 211/2000 Z.z., pričom toto porušenie bolo preukázané správou hlavného kontrolóra (v bode 12 odôvodnenia nesprávne uvedené audítora) obce, ktorý vzhľadom na počet nezverejnených zmluvou skonštatoval, že sa jednalo o systematickú chybu, aj keď skutočne bolo zistených niekoľko zmlúv, ktoré zverejňované neboli. Jedná sa i podľa názoru odvolacieho súdu o závažné porušenie

všeobecne záväzných právnych predpisov, pretože následné zverejnenie zmlúv po lehote uvedenej v § 47a Občianskeho zákonníka nespôsobilo, že zmluvy nadobudli aj účinnosť. Naopak na zmluvy sa hľadí akoby ani neexistovali. K odvolacej námietke žalobkyne, ktorá namietala, že nedošlo k porušeniu zákona č. 211/2000 Z.z. v rozsahu ako uvádza hlavný kontrolór vo svojej správe odvolací súd uvádza, že podľa jeho názoru k porušeniu zákona č. 211/2000 Z.z. závažným spôsobom by nedošlo pokiaľ by bolo zistené, že došlo k chybe a nebola zverejnená jedna alebo dve zmluvy v rozhodnom období. V danom prípade však bolo zistené, že neboli zverejňované zmluvy vôbec teda aj tie, ktoré mali byť zverejňované aj tie, ktoré zverejňované byť nemuseli. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že žalobkyňa mala svoje pochybenie bezodkladne napraviť jednak zverejnením zmlúv a jednak uzatvorením dohody o urovaní s dodávateľom. Žalobkyňa splnila svoju povinnosť zo zákona pokiaľ pochybenie napravila, ale tak ako odvolací súd uviedol vyššie súd prvej inštancie správne uviedol, že na uvedené zmluvy sa už hľadí akoby neexistovali aj napriek tomu, že nedošlo k vzniku škody tak ako to zistil súd prvej inštancie a konštatoval v dôvodoch svojho rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho súdu je z rozsudku zrejme na základe posúdenia akých skutkových poznatkov dospel konajúci súd ku skutkovým zisteniam, že žalobkyňa závažne porušila všeobecne záväzné právne predpisy, keď súd prvej inštancie vychádzal zo správy hlavného kontrolóra, ale vypočul aj svedka tak ako to odvolací súd citoval a vyššie, ktorý potvrdil, že ani nevedel, že zmluvy zverejňovať mal.

67. K uvedeným námietkam žalobkyne odvolací súd vyslovuje právny názor, že už len porušenie ustanovenia § 5a ods. 6 zákona č. 211/2000 Z.z. by podľa jeho názoru stačilo na odvolanie z funkcie riaditeľa pre závažné porušenie právnych predpisov.

68. Napriek tomu sa odvolací súd zaoberal i ďalšou odvolacou námietkou žalobkyne, že súd prvej inštancie v bode 13 odôvodnenia odkazuje na listy audítorky za roky 2020 až 2022 zriaďovateľovi školy, no zároveň uvádza, že sa stotožňuje s argumentáciou žalobkyne, že v tom čase platné ustanovenie § 7 ods. 9 zákona č. 597/2003 Z.z. o financovaní základných škôl, stredných škôl a školských zariadení sa netýka základnej školy v Hranovnici, ktorá je v zriaďovateľskej pôsobnosti obce, ale týka sa škôl v zriaďovateľskej pôsobnosti E. L. D. C. J.. Z takto koncipovaného odôvodnenia mala žalobkyňa za to, že možno vyvodiť záver, že súd prvej inštancie dospel k skutkovému záveru, že žalobkyňa závažne porušila všeobecne záväzné predpisy napriek tomu, že sa stotožnil s tým, že ustanovenie, ktoré mala podľa audítorky porušiť sa nevzťahuje na základnú školu, v ktorej žalobkyňa vykonávala funkciu H.. Uvedené má byť v rozpore s princípmi formálnej logiky. K tomu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie konštatoval, že zo strany žalobkyne došlo k nesprávnemu použitiu prostriedkov vyčlenených prevádzkovým normatívom na kapitálové výdavky t.j. na oddrenážovanie suterénu školy, stavbu chodníka a parkoviska a iné. Minimálne v prípade parkoviska sa jednalo o investičný výdavok, keďže na jeho rekonštrukciu a rozšírenie kapacity sa žiadalo o stavebné povolenie a následne bola stavba kolaudovaná. Navyše práce na ňom boli realizované v čase, keď ešte tieto objekty neboli vedené v účtovníctve ako majetok školy to znamená, že sa vynakladali finančné prostriedky školy na v tom čase cudzí majetok. Odvolací súd však v uvedenom konštatovaní rozpor nevidí. V tejto súvislosti poukazuje na výsluch svedka G. P. C. tak ako to súd prvej inštancie uviedol v bode 5.17 svojho odôvodnenia, ktorý je poslancom obecného zastupiteľstva a členom Rady školy a ktorý mal byť v januári 2023 kontaktovaný ekonómkou obce, ktorá ho mala upozorniť na auditorskú správu. Následne na zasadnutí Rady školy upozornil žalobkyňu, že prostriedky normatívu použila na cudzí majetok t.j. na majetok obce, nakoľko budova školy a ďalšie stavby boli majetkom obce a teda, že z jej strany došlo k porušeniu zákona na čo žalobkyňa uviedla, že si toho bola vedomá. Kapitálové výdavky sa hradia z obecného rozpočtu a taktiež aj z príspevkov štátu vo forme dotácií či subvencií. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že na výdavky označené za kapitálové výdavky boli reálne výdavky na nevyhnutné opravy tak ako to tvrdila žalobkyňa. K zúčtovaniu parkoviska a chodníka do majetku školy malo dôjsť až v roku 2024.

69. Súd prvej inštancie v bode 15 odôvodnenia rozsudku vysvetlil aj prečo nevykonal dokazovanie uzneseniami obecného zastupiteľstva, ktorými boli schválené rozpočty na rok 2021 a 2022. Uviedol, že nepovažoval to za potrebné, keďže z výpovedi svedka vtedajšieho účtovníka školy vyplynulo, že počas jeho pôsobenia neboli v rámci rozpočtu vyhradené kapitálové výdavky.

70. K odvolacej námietke žalobkyne, že nebola riadne vypočutá jej dcéra J. J. k otázke nezrealizovaného projektu a taktiež ku skutočnostiam, ktoré nastali po odvolaní žalobkyne odvolací súd uvádza, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 08.10.2024 na č.l. 163 druhá strana vyplýva, že J. J. bola vypočutá ako svedkyňa, bola aj poučená. Zároveň vo svojej výpovedi uviedla, že nemala žiadne oprávnenie alebo

kompetencie v súvislosti so zverejňovaním zmlúv alebo použitím finančných prostriedkov školy. Právny zástupca žalovaného namietal, že bez ohľadu na výsledok tohto výsluchu nebudú mať skutočností týkajúce sa nezrealizovaného projektu a tiež skutočnosti, ktoré nastali po odvolaní žalobkyne vplyv na rozhodnutie súdu vo veci. Preto bol výsluch svedkyne skončený o 9:50 hodine a svedkyňa zostala v pojednávacej miestnosti, teda svedkyňa vypočutá bola a zo zápisnice z pojednávania nevyplýva, že by bol jej opätovný výsluch navrhovaný. To, že súd prvej inštancie neakceptoval návrh zástupkyne žalovaného vypočuť svedkyňu k dôvodom nezrealizovaného projektu a taktiež ku skutočnostiam, ktoré nastali po odvolaní žalobkyne podľa názoru odvolacieho súdu nemohlo mať vplyv na správne rozhodnutie súdu prvej inštancie.

71. Súd prvej inštancie vo veci správne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a neodňal žalobkyni právo na spravodlivý proces. Zároveň neporušil ani ďalšie ňou v odvolaní namietané práva, teda vo veci správne rozhodol. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá i správny výrok o trovách konania, preto odvolací súd potvrdil rozsudok v spojení s opravným uznesením č.k. 8Cpr/2/2024 - 182 zo dňa 12.12.2024 podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

72. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Neúspešná žalobkyňa nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo, preto odvolací súd priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobkyni v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP)

73. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).